

ΝΑΝΣΙ ΣΠΡΙΝΓΚΕΡ

NETFLIX

ΔΕΙΤΕ ΤΙΣ ΤΑΙΝΙΕΣ
ΕΝΟΛΑ ΧΟΛΜΣ
ΣΤΟ NETFLIX

ΕΝΟΛΑ ΧΟΛΜΣ

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ

ΤΣΙΓΓΑΝΙΚΟΥ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ενόλα Χολμς 6: Η υπόθεση του τσιγγάνικου αποχαιρετισμού**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Case of the Gypsy Good-Bye – An Enola Holmes Mystery
Από τις Εκδόσεις Philomel Books, Penguin Young Readers Group, Νέα Υόρκη 2010
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Nancy Springer
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Δημήτρης Μελικέρτης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Jeanine Henderson
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτσιν

© Nancy Springer, 2010
© Εικόνας εξωφύλλου: Hugh D'Andrade, 2011
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4868-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4869-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΝΑΝΣΙ ΣΠΡΙΝΓΚΕΡ

ΕΝΟΔΑ ΧΟΔΜΕ
— Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ —
ΤΣΙΤΑΝΙΚΟΥ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥ

Μετάφραση: Δημήτρης Μελικέρτης

Για τη μητέρα μου
– Ν. Σ.

ΙΟΥΛΙΟΣ

1889

ΚΥΡΙΕ ΣΕΡΛΟΚ, ΠΟΣΟ ΧΑΙΡΟΜΑΙ που σας βλέπω, είναι τιμή μας...» Η κυρία Λέιν, πιστή υπηρέτρια της οικογένειας Χολμς, που γνωρίζει τον σπουδαίο ντετέκτιβ από τότε που ήταν παιδί με κοντά παντελόνια, αδυνατεί να σταματήσει το τρέμουλο στη φωνή της και τα δάκρυα που κυλούν από τα θολά γέρικα μάτια της. «Είναι τιμή μας που ήρθατε...»

«Ανοησίες». Αποφεύγοντας, ως συνήθως, οποιαδήποτε επίδειξη συναισθήματος, ο Σέρλοκ Χολμς εξετάζει τη σκουρόχρωμη ξύλινη επένδυση του Μεγάλου Φέροντελ. «Χαίρομαι που μου δίνεται η ευκαιρία να επισκεφθώ το πατρικό μου». Ντυμένος με καλοκαιρινή ενδυμασία για την ύπαιθρο –μπεξ λινό κοστούμι, ελαφριές καστανές μπότες, γάντια από δέρμα κατσίκας και καπέλο ελαφοκυνηγού–, αφήνει τα γάντια και το καπέλο στο τραπέζι του σαλονιού, μαζί με το μπαστούνι του, και πιάνει αμέσως δουλειά. «Το τηλεγράφημα του κυρίου Λέιν ήταν μάλλον αινιγματικό. Πείτε μου, σας παρακαλώ, τι τόσο περίεργο έχει αυτό το πακέτο, που διστάζετε να το ανοίξετε;»

Προτού προλάβει εκείνη να απαντήσει, μπαίνει βιαστικά

στο σαλόνι ο σύζυγός της, ο ασπρομάλλης μπάτλερ, επιδεικνύοντας λιγότερη αξιοπρέπεια απ' ό,τι συνήθως. «Κύριε Σέρλοκ! Τι ευγενικό εκ μέρους σας!» Και οι ίδιες φλναρίες πρέπει να επαναληφθούν από την αρχή. «Μεγάλη χαρά για εμάς... πολύ ευγενικό εκ μέρους σας να έρθετε... κάνει πολλή ζέστη σήμερα... μήπως θα θέλατε, κύριε, να καθίσετε έξω;»

Έτσι, ο Σέρλοκ Χολμς εγκαθίσταται φιλόξενα στη σκιερή βεράντα, όπου το αεράκι μετριάζει τη ζέστη, και η κυρία Λέιν τού προσφέρει παγωμένη λεμονάδα και μακαρόν, προτού ο Χολμς καταφέρει να ξαναγυρίσει στο θέμα της δουλειάς.

«Λέιν», ρωτάει τον σεβάσιμο μπάτλερ, «τι ακριβώς ανησύχησε εσένα και την κυρία Λέιν σχετικά με αυτό το πακέτο που λάβατε πρόσφατα;»

Εκπαιδευμένος εδώ και δεκαετίες να τακτοποιεί κάθε είδους οικιακή ακαταστασία, ο Λέιν απαντά μεθοδικά: «Πρώτα απ' όλα, κύριε Σέρλοκ, το γεγονός ότι έφτασε μες στη νύχτα και δεν ξέρουμε ποιος το άφησε εδώ».

Δείχνοντας για πρώτη φορά λιγότερο βαριεστημένος, ο σπουδαίος ντετέκτιβ γέρνει προς τα εμπρός στην ψάθινη καρέκλα του. «Πού το άφησαν;»

«Στην πόρτα της κουζίνας. Δε θα το είχαμε βρει μέχρι το πρωί, αν δεν ήταν ο Ρέτζιναλτ».

Το μαλλιαρό κόλκι, που είναι ξαπλωμένο παραδίπλα, σηκώνει το κεφάλι ακούγοντας το όνομά του.

«Τον αφήνουμε να κοιμάται μέσα», εξηγεί η κυρία Λέιν, καθώς τοποθετεί το ογκώδες σώμα της σε μια άλλη καρέκλα, «μιας και είναι προχωρημένης ηλικίας, όπως κι εμείς».

Ο Ρέτζιναλτ κατεβάζει ξανά το κεφάλι του και χτυπάει τη μαλλιαρή ουρά του στις σανίδες της βεράντας.

«Άρχισε να γαβγίζει, υποθέτω;» Ο Σέρλοκ Χολμς γίνε-
ται όλο και πιο ανυπόμονος.

«Όντως, γάβγιζε σαν τίγρης!» λέει emphaticά η κυρία Λέιν.
«Αλλά ακόμα κι έτσι δε θα τον είχαμε ακούσει, εάν δεν κοι-
μόμουν στον καναπέ της βιβλιοθήκης. Να με συγχωρείτε, κύ-
ριε Σέρλοκ, οι σκάλες ταλαιπωρούν πολύ τα γόνατά μου».

«Εγώ όμως ήμουν στο κανονικό μας δωμάτιο», λέει ο
Λέιν με έμφαση, «και δεν κατάλαβα τίποτα μέχρι που με
κάλεσε η κυρία Λέιν χτυπώντας το κουδούνι».

«Ορμούσε στην πόρτα της κουζίνας και γάβγιζε σαν λιο-
ντάρι!» Η κυρία Λέιν αναφέρεται μάλλον στον σκύλο. Τα
ενθουσιώδη σχόλιά της έρχονται σε πλήρη αντίθεση με την
προσεκτική αναφορά του συζύγου της, ιδίως δεδομένου ότι
ούτε οι τίγρεις ούτε τα λιοντάρια γαβγίζουν. «Φοβόμουν να
κάνω οτιδήποτε ώσπου να κατέβει ο κύριος Λέιν».

Ο Σέρλοκ Χολμς γέρνει πίσω στην καρέκλα του και τα
αετίσια χαρακτηριστικά του επανέρχονται στη συνηθισμέ-
νη έκφραση απογοήτευσης εξαιτίας της ανοησίας της αν-
θρωπότητας. «Όταν, λοιπόν, ερευνήσατε τελικά, βρήκατε
ένα δέμα, αλλά κανένα ίχνος του μυστηριώδους ατόμου ή
των ατόμων που το άφησαν εκεί... τι ώρα ήταν;»

Ο Λέιν απαντά: «Τρεις και είκοσι το πρωί της Πέμπτης...
ή περίπου τότε, κύριε Σέρλοκ. Βγήκα και έψαξα για λίγη
ώρα, αλλά ήταν νύχτα σκοτεινή, δηλαδή συννεφιασμένη,
και δε φαινόταν τίποτα».

«Φυσικά. Άρα, λοιπόν, φέρατε το πακέτο μέσα, αλλά δεν
το ανοίξατε. Γιατί;»

«Δεν τολμούσαμε, κύριε Σέρλοκ. Εκτός αυτού, το ίδιο το
δέμα είναι περίεργο με διάφορους τρόπους, τους οποίους
μάλλον δύσκολα θα μπορούσα να σας εξηγήσω».

Φαίνεται πως ο Λέιν θα προσπαθήσει να του εξηγήσει ούτως ή άλλως, όμως ο Σέρλοκ Χολμς σηκώνει επιβλητικά το χέρι και τον σταματά. «Θα βασιστώ στις δικές μου εντυπώσεις. Φέрте μου, σας παρακαλώ, αυτό το μυστηριώδες δέμα».

Δεν πρόκειται τόσο για δέμα όσο για έναν επίπεδο, υπερμεγέθη φάκελο από χοντρά καφέ χαρτιά κολλημένα μεταξύ τους, ο οποίος είναι τόσο ελαφρύς, που δείχνει σαν να μην υπάρχει τίποτα μέσα του. Οι επιγραφές πάνω του, ωστόσο, κάνουν ακόμη και τον Σέρλοκ Χολμς να τις κοιτά απορημένος. Κάθε σπιθαμή της πρόσοψης του φακέλου είναι καλυμμένη από χοντροκομμένα διακοσμητικά στοιχεία σε μαύρο χρώμα. Και οι τέσσερις πλευρές του ορθογωνίου πλαισιώνονται έντονα με γραμμές που περιλαμβάνουν ζιγκ-ζαγκ, σπείρες και σερπαντίνες, ενώ διαγώνια στις γωνίες βρίσκονται κυκλικά σχέδια σαν πρωτόγονα μάτια με έντονο περίγραμμα.

«Να ξέρετε πόσο με ανατριχιάζουν», λέει η κυρία Λέιν και σταυροκοπιέται.

«Πολύ πιθανό αυτός να είναι ο σκοπός τους. Όμως ποιος...» Ο Σέρλοκ Χολμς αφήνει την ερώτηση να σβήσει στα χείλη του, καθώς εξετάζει τα υπόλοιπα σχέδια στον φάκελο: χοντροκομμένα σκίτσα που απεικονίζουν πουλιά, φίδια, βέλη, τα σύμβολα του ζωδιακού κύκλου, αστέρια, μισοφέγγαρα και ηλιαχτίδες καλύπτουν κάθε εκατοστό του χαρτιού, λες και φοβούνται να αφήσουν χώρο για οτιδήποτε άλλο – με εξαίρεση έναν μεγάλο κύκλο στο κέντρο του φακέλου. Ο χώρος αυτός, ο οποίος περιβάλλεται προκλη-

τικά από σειρές διασταυρούμενων γραμμών, μοιάζει αρχικά κενός. Όμως ο Σέρλοκ Χολμς, που έχει βγάλει τον μεγεθυντικό φακό του για να μελετήσει τον φάκελο σπιθαμής προς σπιθαμή, εστιάζει σε αυτή την κεντρική περιοχή με μια ένταση αξιοσημείωτη ακόμη και για εκείνον.

Έπειτα από αρκετές στιγμές, αφήνει τον μεγεθυντικό φακό, αγνοώντας προφανώς ότι τον ακούμπησε στο πιάτο με τα μακαρόν, και κάθεται με τον φάκελο στα πόδια του, κοιτάζοντας το δάσος βελανιδιών του Φέρντελ στο βάθος.

Ο Λέιν και η κυρία Λέιν κοιτάζονται. Κανείς τους δε μιλά. Μεσ στη σιωπή, ακούγεται το ροχαλητό του κόλει, του Ρέτζιναλντ.

Ο Σέρλοκ Χολμς ανοιγοκλείνει τα μάτια, κοιτάζει τον κοιμισμένο σκύλο κι έπειτα στρέφεται προς τον μπάτλερ και τη σύζυγό του. «Πρόσεξε κανείς σας τα σχέδια από μόλυβι;» ρωτάει.

Με επισημότητα που φαντάζει περίεργη, ή ακόμη και επιφυλακτικά, ο Λέιν τού απαντά: «Μάλιστα, κύριε, τα προσέξαμε».

«Δεν τα ξεχώριζα καθόλου με τα γέρικα μάτια μου», λέει η κυρία Λέιν σαν να ομολογεί κάποιο αμάρτημα, «μέχρι που ο κύριος Λέιν μού τα έδειξε στο φως το πρωί. Δύσκολα φαίνονται πάνω στο καφέ χαρτί».

«Φαντάζομαι ότι ήταν πολύ πιο ευδιάκριτα προτού φτιάξει κάποιος όλα αυτά τα χοντροκομμένα σχέδια από άρβουνο γύρω τους».

«Κάρβουνο;» αναφωνούν τόσο ο μπάτλερ όσο και η μαγείρισσα.

«Αδιαμφισβήτητα. Ύστερα από προσεκτική εξέταση, μπορεί κανείς να διακρίνει τους κόκκους και τις κηλίδες. Η

καρβουνόσκονη έχει σχεδόν εξαφανίσει το σχέδιο, το οποίο, είμαι σίγουρος, έγινε πρώτο. Όσο για το σχέδιο, τι γνώμη έχετε γι' αυτό;»

Ο Λέιν και η κυρία Λέιν ανταλλάσσουν ένα ανήσυχο βλέμμα προτού ο Λέιν απαντήσει: «Είναι ένα πολύ όμορφο, κομψό σχέδιο ενός λουλουδιού...»

«Ενός χρυσάνθεμου», παρεμβαίνει ο Σέρλοκ κάπως απότομα.

«...ανάμεσα σ' ένα στεφάνι από πρασινάδες».

«Από κισσό», διορθώνει ο Σέρλοκ ακόμα πιο απότομα. «Μήπως αναγνωρίζει κανείς σας την τεχνοτροπία του καλλιτέχνη;»

Σιωπή. Και οι δύο Λέιν δείχνουν ιδιαιτέρως στενοχωρημένοι.

«Λοιπόν», λέει τελικά η κυρία Λέιν, «ναι, μου θυμίζει...» Όμως μοιάζει ανίκανη να πει τι της θυμίζει.

«Δε μας πέφτει λόγος, κύριε Σέρλοκ», λέει σαν να τον εκλιπαρεί ο Λέιν.

«Αφήστε τα αυτά!» Το ύφος του Σέρλοκ μαρτυρά την εξαιρετικά ευμετάβλητη ψυχολογική του κατάσταση. «Και οι δύο γνωρίζετε εξίσου καλά με μένα ότι η μητέρα μου ζωγράφιζε αυτή την εικόνα».

Εννοεί τη Λαίδη Γιουντόρια Βέρνετ Χολμς, η οποία αγνοείται εδώ και σχεδόν έναν χρόνο, αν και δεν υπάρχουν υποψίες ότι πρόκειται για εγκληματική ενέργεια... απ' ό,τι φαίνεται, η εκκεντρική ηλικιωμένη απλά το έσκασε.

Και λίγο αφότου το έσκασε, το ίδιο έκανε και η κόρη της, η κατά πολύ μικρότερη αδελφή του Σέρλοκ, η Ενόλα Γιουντόρια Χαντάσα Χολμς, δεκατεσσάρων ετών.

Ακολουθεί μια μεγάλη παύση προτού η κυρία Λέιν ρω-

τήσει δειλά: «Κύριε Σέρλοκ, μαθαίνετε ποτέ κανένα νέο για τη Λαΐδη Χολμς ή τη δεσποινίδα Ενόλα;»

«Χμμ». Αν ο σπουδαίος ντετέκτιβ αισθάνεται ένα περιέργο μείγμα συναισθημάτων ακούγοντας το όνομα της αδελφής του, κανένα από αυτά δε φαίνεται στο γερακίσιο πρόσωπό του. «Ναι, έχω συναντήσει την Ενόλα αρκετές φορές στο Λονδίνο, αν και ποτέ όπως θα ήθελα».

«Όμως είναι καλά;»

«Εξωφρενικά καλά. Και στην αρχή έμοιαζε να συνεννοείται με τη μητέρα της, επικοινωνώντας μέσω κωδικοποιημένων μηνυμάτων στις προσωπικές αγγελίες της Εφημερίδας του Παλ Μαλ».

Η κυρία Λέιν ρίχνει μια ματιά στον Λέιν, ο οποίος ξεροβήχει προτού τολμήσει να πει: «Σπάσατε τον κώδικα που χρησιμοποιούσαν;»

«Αρκετούς κώδικες. Φυσικά και τους έσπασα. Δηλαδή, όλους εκτός από έναν, τον οποίο δεν κατανοώ καθόλου». Αυτή η παραδοχή οξύνει τον τόνο της φωνής του σπουδαίου ντετέκτιβ. «Μπορώ, ωστόσο, να δηλώσω απερίφραστα ότι η κωδική ονομασία της μητέρας μου είναι Χρυσάνθεμο, ενώ το κωδικό όνομα της αδελφής μου είναι Κισσός». Με την άκρη του δαχτύλου του χτυπάει το αχνό σχέδιο στον φάκελο που βρίσκεται στα γόνατά του.

Τόσο ο Λέιν όσο και η κυρία Λέιν παίρνουν μια κοφτή ανάσα τόσο απότομα, που ο Ρέτζιναλντ το κόλει ξυπνά και σηκώνεται στα τέσσερα λευκά πόδια του, με το κεφάλι του σε εγρήγορση, τα μαλλιαρά αυτιά του σηκωμένα και τη μύτη του να δουλεύει.

«Ρέτζιναλντ». Ο Σέρλοκ απευθύνεται στον σκύλο τόσο σοβαρά, σαν να εξηγούσε μια υπόθεση στον Γουάτσον.

«Εδώ και μήνες δεν υπήρξε κανένα απολύτως νέο από τη Λαίδη Χολμς. Γιατί παρουσιάζεται τώρα με αυτή τη μορφή;» Τα λεπτά δάχτυλά του χτυπούν γρήγορα το καφέ χάρτινο πακέτο. «Και τι έχει μέσα;»

Ο Λέιν προτείνει: «Να φέρω έναν χαρτοκόπτη, κύριε;»

«Όχι. Δεν μπορώ να το ανοίξω». Ένας καθωσπρέπει κύριος δε θα άνοιγε ποτέ την αλληλογραφία κάποιου άλλου. «Προορίζεται για την Ενόλα». Ο Σέρλοκ Χολμς βάζει στην τσέπη του τον μεγεθυντικό φακό και σηκώνεται, όντας σε εγρήγορση, περίπου όπως ο σκύλος στο πλευρό του – θυμίζει λαγωνικό που έπιασε μια μυρωδιά. «Θα το πάρω μαζί μου στο Λονδίνο και θα της το παραδώσω».

Ο Λέιν και η κυρία Λέιν, οι οποίοι επίσης σηκώθηκαν, τον κοιτούν επίμονα. Ο μπάτλερ εκφράζει την αμφιβολία τους. «Μα, κύριε Σέρλοκ, ξέρετε πώς να τη βρείτε;»

«Ναι». Με μια έντονη λάμψη στα μάτια του, ο ντετέκτιβ σχεδόν χαμογελά. «Ναι, πιστεύω ότι ξέρω».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ ΕΝΑ

ΠΗΓΑΙΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΕΚΕΙΝΟ πρωί στη δουλειά, συγκεκριμένα στο γραφείο μου (δηλαδή στο γραφείο του δόκτορα Λέσλι Τ. Ραγκοστίν, επιστημονικού περντιτόριαν, του φανταστικού εργοδότη μου), φορούσα ένα πριγκιπικό φόρεμα από πράσινο μετάξι, με φαρδύ γιανκά από οργάντζα, ασορτί καπέλο στην καλαίσθητη κοκκινωπή κόμη μου (περούκα) και στο κατάλληλο δάχτυλο μια βέρα.

«Καλημέρα, κυρία Τζέικομπσον!» αναφώνησε ο λακές μου καθώς μου άνοιγε την πόρτα.

«Καλημέρα, Τζόντι!» Του χαμογέλασα –για την ακρίβεια, του άστραψα ένα πλατύ χαμόγελο– γιατί επιτέλους, έπειτα από έναν μήνα, το αργόστροφο αγόρι το είπε σωστά. Σε αντίθεση με την πρώτη μέρα που είχα έρθει στη δουλειά με ένα φόρεμα φτιαγμένο από μοδίστρα (δαμασκηνί, βαμβακερό, με πλεκτά τελειώματα) και τη βέρα.

«Από δω κι εμπρός θα με αποκαλείτε κυρία Τζέικομπσον», είχα εξηγήσει αρκετά σοβαρά στο συγκεντρωμένο (και έκπληκτο) προσωπικό του «δόκτορα Ραγκοστίν»:

στην κυρία Φιτζσίμονς, την οικονόμο, στην κυρία Μπέιλι, τη μαγείρισσα, και στον Τζόντι. «Κυρία Τζέικομπσον». Άπλωσα το αριστερό μου χέρι και τους έδειξα τη βέρα, την οποία είχα αγοράσει το προηγούμενο βράδυ από ένα ενεχυροδανειστήριο.

«Θεέ μου!» αναφώνησε ο Τζόντι, γουρλώνοντας τα μάτια κάτω από το γελοίο καπέλο που φορούσαν απαραίτητως οι λακέδες. «Είναι χρυσή; Από αληθινό χρυσό;»

«Ε... συγχαρητήρια», είπε η κυρία Φιτζσίμονς. «Συγχωρήστε μας, αλλά έχουμε μείνει έκπληκτοι».

Εξίσου έκπληκτη ήμουν κι εγώ, αν και, φυσικά, δεν μπορούσα να τους εξηγήσω ότι από τη μια μέρα στην άλλη είχα αναγκαστεί να φύγω από την Ανατολική Συνοικία, αφήνοντας πίσω όλα τα ετοιμαζίδικα ρούχα της Άιβι Μόλοχς, τα κακόγουστα ξανθά προσθετικά μαλλιών και τα φτηνά μπιχλιμπίδια, επειδή ήξερα ότι ήταν απαραίτητο να αλλάξω την ταυτότητά μου. Κι όλα αυτά επειδή ο αδελφός μου ο Σέρλοκ είχε μάθει πάρα πολλά κατά τη διάρκεια της υπόθεσης του κρυπτικού κρινολίνου.

«Δεν παρουσιάσατε κανένα από τα συνηθισμένα... ε... συμπτώματα», σχολίασε η κυρία Φιτζσίμονς.

«Μπούρδες», εξερράγη η μαγείρισσα που δε μασούσε τα λόγια της, η κυρία Μπέιλι. «Αυτός ο κύριος Τζέικομπσον μένει μαζί με τον δόκτορα Ραγκοστίν, έτσι δεν είναι;»

Οι άλλοι δύο πήραν μια κοφτή ανάσα. Ήταν η πρώτη φορά που κάποιος τους τολμούσε να πει κάτι τέτοιο μπροστά μου, υπαινισσόμενος την έκταση που είχαν πάρει οι φανταστικές ιστορίες μου, το οικοδόμημα από ψέματα στο οποίο ήταν χτισμένη η καριέρα μου. Σίγουρα θα έπρεπε να την είχα βάλει στη θέση της με πιο αυστηρό τρόπο, αλλά τη

συμπαθούσα και με διασκέδαζε τόσο πολύ, έτσι φουσκωτή σαν σκαντζόχοιρος όπως ήταν, που ξέσπασα σε γέλια.

Οι τρεις τους απέμειναν να με κοιτάζουν. «Καλά τα λέτε, κυρία Μπέιλι, και με πολύ θάρρος», είπα, εξακολουθώντας να χαμογελάω. «Για πείτε μου τώρα, πληρώνετε καλά εδώ; Σας φέρομαι καλά; Είναι καλό το μέρος;» ρώτησα καθέναν τους με τη σειρά, κοιτώντας τους με τα φρύδια σηκωμένα.

Όλοι τους κούνησαν ένθερμα το κεφάλι, έχοντας ίσως κατά νου τον εξαιρετικά γενναιόδωρο επιπλέον μισθό που τους είχα δώσει τα Χριστούγεννα.

«Τότε, λοιπόν», ρώτησα, κοιτάζοντας κυρίως τη μαγείρισσα αυτή τη φορά, «πώς με λένε;»

Αναμφίβολα ευγνώμων που το ξέσπασμά της δεν οδήγησε στην απόλυσή της, μου απάντησε συνωμοτικά: «Μα, φυσικά, το όνομά σας είναι... να πάρει... το ξέχασα».

«Κυρία Τζέικομπσον, σύζυγος του Τζον Τζέικομπσον». Ήταν συνηθισμένο όνομα, έτσι ώστε ο φανταστικός μου σύζυγος να μην είναι ο ίδιος Τζον Τζέικομπσον που γνώριζε όποιος ενδεχομένως με συναντούσε.

Μου έκανε μια υπόκλιση. «Μάλιστα, κυρία Τζέικομπσον».

«Πολύ καλά. Κυρία Φιτζσίμονς;»

«Τις θερμότερες ευχές μου, κυρία Τζέικομπσον».

«Σας ευχαριστώ». Δεν είχε αλλάξει μόνο η εμφάνισή μου· επέτρεπα στον εαυτό μου να μιλά με πιο αριστοκρατική προφορά. «Τζόντι;»

«Ε, ό,τι πείτε, λαίδη μου».

Αναστέναξα. Δε θα διορθωνόταν ποτέ αυτό το κουφιοκέφαλο αγόρι; «Δεν πρέπει να με αποκαλείς λαίδη! Πώς με λένε;»

«Ε... κυρία Τζέικομπς;»

«Τζέικομπσον».

«Εντάξει, λαίδη μου. Κυρία Τζέικομπσον».

«Πολύ καλά. Παρεμπιπτόντως, δεν είμαι πλέον γραμματέας του δόκτορα Ραγκοστίν. Είμαι η βοηθός του».

«Μα, φυσικά, κυρία Τζέικομπσον», είπαν όλοι, συμφωνώντας με την προαγωγή που είχα δώσει στον εαυτό μου.

«Δε θα κάνει καμία διαφορά, εδώ που τα λέμε», παραδέχτηκα. «Συνεχίστε απλώς να εκτελείτε τα καθήκοντά σας όπως πριν».

Με υπάκουσαν χωρίς καθυστέρηση. Ήξερα ότι θα κουτομπούλευαν με τους άλλους υπηρέτες της γειτονιάς. Ευτυχώς, επρόκειτο για μια γειτονιά μακριά από τον Σέρλοκ ή τον Μάικροφτ και, ακόμη πιο ευτυχώς, κανένας από τους αδελφούς μου δεν είχε υπηρέτες. Παρ' όλα αυτά ανησυχούσα ότι κάποιο κουτομπολιό θα μπορούσε να τραβήξει την προσοχή τους.

Ωστόσο η ανησυχία μου μειώθηκε όταν ο Ιούνιος πέρασε και ήρθε ο Ιούλιος και το μόνο αξιοσημείωτο γεγονός ήταν ότι έτρωγα αρκετά καλά στο νέο μου κατάλυμα, με αποτέλεσμα το πρόσωπό μου και άλλα μέρη του σώματός μου να στρογγυλεύουν λίγο και να μη χρειάζομαι πια τόσα τεχνητά γεμίσματα. Νοίκιαζα ένα ακριβό δωμάτιο στην Επαγγελματική Λέσχη Γυναικών, όπου ήμουν μέλος και δεν επιτρεπόταν η είσοδος στους άντρες σε καμία περίπτωση· ένιωθα ασφαλής εκεί. Το δεδομένο αυτό σε συνδυασμό με την αλλαγή στην εμφάνισή μου με έκανε να επαναπαυτώ, πράγμα που σύντομα θα ανατρεπόταν και θα έτρωγα τα μούτρα μου.

Πριν απ' αυτό, ωστόσο, θα άρχιζε μια ενδιαφέρουσα συμμαχία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ ΔΥΟ

ΤΗΝ ΠΡΟΑΝΑΦΕΡΘΕΙΣΑ ΜΟΙΡΑΙΑ ΜΕΡΑ που φορούσα το πράσινο φόρεμα, μόλις έφτασα στο γραφείο του δόκτορα Ραγκοστίη, χτύπησε το κουδούνι της πόρτας. Και συνέχισε να χτυπάει, ξανά και ξανά, σαν να ήταν συναγεμός φωτιάς.

«Βοήθεια! Για όνομα του Θεού, κάποιος να με βοηθήσει!» ακούστηκε μια αντρική φωνή με τόνο αριστοκρατικό, μελοδραματικό, κι εδώ που τα λέμε σχεδόν οπερατικό. Δεν ταίριαζε καθόλου με τη συνήθη αυτοσυγκράτηση των Άγγλων. «Βιαστείτε!» Μήπως διέκρινα ξένη προφορά στη βαθιά φωνή του;

«Για όνομα του Θεού, Τζόντι», διέταξα το ξαφνιασμένο αγόρι από το γραφείο μου, «άνοιξε την πόρτα!»

Μόλις το έκανε, είδα τον άντρα που φώναζε, με το αναψοκοκκινισμένο πρόσωπό του γελοιωδώς στριμωγμένο ανάμεσα στο γυαλιστερό ημίψηλο καπέλο του και στον κολληριστό γιακά του, πάνω από τη μεταξωτή γραβάτα και το παλτό που φορούσε. Μπαίνοντας στο γραφείο μου και ερχόμενος προς το μέρος μου, καθώς σηκώνόμουν να τον υπο-

δεχτώ, ο τύπος κατέβαλλε εμφανή προσπάθεια να ηρεμήσει το πρόσωπό του. Ήταν ένας νεαρός λόρδος, αρκετά όμορφος με άγριο τρόπο, που μ' έκανε να σκεφτώ τον Χίθκλιφ* της Μπροντέ. «Είναι εδώ ο δόκτωρ Ραγκοστίν;» απαίτησε να μάθει με ύφος ανθρώπου που έχει σχεδόν χάσει τα λογικά του, αλλά όχι και τους τρόπους του· έβγαλε το καπέλο του, φανερώνοντας μαλλιά μαύρα σαν κοράκι.

«Δυστυχώς όχι. Ούτε αναμένεται να επιστρέψει σύντομα». Φαινόταν από το ακριβό φόρεμα και την οργάντζα μου ότι δεν ήμουν απλή υπηρέτρια, πράγμα που ισχυροποίησε την αυτοπεποίθησή μου. «Ως προσωπική βοηθός του δόκτορα Ραγκοστίν, ίσως μπορώ να σας προσφέρω κάποια βοήθεια... Παρακαλώ, καθίστε».

Σωριάστηκε σε μια καρέκλα σαν να ήταν εξαντλημένος. Σχεδόν ως εκ θαύματος, λαμβάνοντας υπόψη τη συνήθη ανικανότητά του, ο Τζόντι εμφανίστηκε με μια καράφα παγωμένο νερό και ποτήρια σε έναν δίσκο. Τα γέμισα, και ο άντρας πήρε ένα ποτήρι, αναμφίβολα για να ανακτήσει την ψυχραιμία του και συγχρόνως να ανακουφίσει τον βραχνιασμένο λαιμό του. Εν τω μεταξύ, ξανακάθισα πίσω από το γραφείο.

«Το όνομά σας, παρακαλώ», ζήτησα να μάθω, πιάνοντας χαρτί και μολύβι.

Τα φρύδια του, μαύρα κορακίσια φτερά, έσμιξαν. «Η σύζυγός μου, η οποία τυχαίνει να είναι η τρίτη κόρη του κόμη του Τσίπλεϊ-ον-Γουάι, εξαφανίστηκε ανεξήγητα κάτω από ιδιαίτερα περίεργες συνθήκες, στην αστυνομία είναι κόπα-

* Ήρωας του βιβλίου *Ανεμοδαρμένα ύψη* της Έμιλι Μπροντέ. (Σ.τ.Ε.)

νοι και δεν έχω χρόνο για άλλες σαχλαμάρες. Θα προτιμούσα να μιλήσω απευθείας με τον δόκτορα Ραγκοστίν».

«Φυσικά. Εντούτοις, είμαι πλήρως εξουσιοδοτημένη να αναλαμβάνω προκαταρκτικές ενέργειες σε περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης. Και τώρα, παρακαλώ, πρέπει να καταγράψω τα γεγονότα. Το όνομά σας;»

Εκείνος ανασηκώθηκε σαν κοντάρι σημαίας στην καρέκλα του. «Είμαι ο Δούκε Λουίς Ορλάντο δελ Κάμπο από τη βασιλική οικογένεια της Καταλονίας».

Α! Ένας Ισπανός δούκας, του οποίου ο τίτλος προφερόταν «Δούκε»! «Θα χαρώ πολύ να σας εξυπηρετήσω, εξοχότατε», είπα αυτομάτως. Όπως κάθε Βρετανόπουλο, είχα χαραγμένους στον νου μου τους βαθμούς της αριστοκρατίας: Βασιλιάς, Δούκας, Μαρκήσιος, Κόμης, Βαρόνος· οι προσφωνήσεις τους αντίστοιχα ήταν: Υψηλότατε, Εξοχότατε, Λόρδε, Λόρδε και Λόρδε. Για ασυνήθιστους βαθμούς, όπως αυτοκράτορες, ιππότες, νεότερους γιους και τα λοιπά, συμβουλευόταν κανείς ένα βιβλίο εθιμοτυπίας. «Και τι...»

«Η Δουκέσα μου», με διέκοψε, λέγοντας με ακόμη μεγαλύτερη έμφαση, «είναι η εξαιρετική Λαίδη Μπλανσφλέρ, παγκοσμίως γνωστή για την εύθραυστη ομορφιά της, ένα κομψό άνθος σε έναν ευάλωτο βλαστό της γυναικείας φύσης».

«Μάλιστα», μουρμούρισα, ξαφνιασμένη από αυτή την ποιητική περιγραφή, αν και το όνομα της συζύγου του όντως σήμαινε «λευκό λουλούδι» στα γαλλικά. «Και η κακοτυχία της εξοχότητάς σας είναι ότι η Δουκέσα εξαφανίστηκε;»

«Έπεσε εντελώς ανεξήγητα θύμα απαγωγής ή, τουλάχιστον, έτσι πιστεύουμε, ενόσω απολάμβανε τον καθημερινό της περίπατο με τις κυρίες επί των τιμών της». Το δέρμα του είχε πλέον χλομιάσει κάτω από τα μαύρα μαλλιά του.

«Περίπου τι ώρα συνέβη η εγκληματική πράξη;»

«Γύρω στις δύο χθες το μεσημέρι».

Πολύ πιθανό τότε να είχε ξαγρυπνήσει όλη τη νύχτα· καθόλου περίεργο που έδειχνε λίγο ταραγμένος. «Και πού έγινε αυτό;»

«Ενόςω έκαναν βόλτα στη γειτονιά του Μέριλμπον. Νομίζω ότι βρίσκονταν στην οδό Μπέικερ».

«Θεοί!» μου ξέφυγε. «Χμμ». Στην οδό Μπέικερ! Εκεί όπου έμενε ο αγαπημένος και τρομερός αδελφός μου, ο Σέρλοκ, και όπου θα κινδύνευα να πέσω πάνω του όσο ερευνούσα αυτή την υπόθεση. «Ε... Στην οδό Μπέικερ. Εντάξει. Πού ακριβώς στην οδό Μπέικερ;»

«Στην πλατεία Ντόρσετ...»

Ω Θεέ μου. Υπερβολικά κοντά στο διαμέρισμα του Σέρλοκ.

«...όπου, όπως φαίνεται, υπάρχει ένας σταθμός του υπόγειου σιδηροδρόμου». Ο Δούκε είπε τη φράση *υπόγειου σιδηροδρόμου* με τη χαρακτηριστική αποστροφή ενός καθωσπρέπει κυρίου, ο οποίος περιφρονεί αυτό το μοντέρνο, σκοτεινό και επιβλαβές μέσο μετακίνησης, καθώς γενικώς μόνο οι κατώτερες τάξεις χρησιμοποιούσαν το φθηνότερο μεταφορικό μέσο του Λονδίνου. Παρότι οι ατμομηχανές αποθήκευαν τον καπνό τους σε θαλάμους πίσω από τις μηχανές, απελευθερώνοντάς τον μόνο σε φρεάτια εξαερισμού που προβλέπονταν γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό, ο υπόγειος σιδηρόδρομος βρομούσε από τις αποπνικτικές αέριες εκπομπές, αλλά και από την αφόρητη δυσωδία της άπλυτης ανθρώπινης.

Άραγε, χρησιμοποίησε ποτέ ο αδελφός μου ο Σέρλοκ τον υπόγειο σιδηρόδρομο; Ούτε μια φορά δεν είχα διαβά-

σει στις αφηγήσεις του δόκτορα Γουάτσον ότι ο σπουδαίος ντετέκτιβ είχε πατήσει το πόδι του στον σταθμό του υπόγειου σιδηροδρόμου που βρισκόταν μισό τετράγωνο μακριά από το κατάλυμά του.

«Σας παρακαλώ, εξοχότατε», προέτρεψε τον αριστοκράτη πελάτη μου, «πείτε μου ακριβώς τι συνέβη».

«Είναι εντελώς ανούσιο και βασανιστικό». Ο Δούκε Λουίς Ορλάντο δελ Κάμπο σήκωσε και τα δύο γαντοφορεμένα χέρια του σε ένδειξη διαμαρτυρίας. «Δεν μπορώ να συνεχίσω να παπαγαλίζω την ιστορία σαν σχολιαρόπαιδο. Απαιτώ να καλέσετε τον δόκτορα Ραγκοστίν!»

Επιτρέψτε μου να σας απαλλάξω, αγαπητοί μου αναγνώστες, από τα καλοπιάσματα, τους καθησυχασμούς, τα ποτήρια νερό και το χάσιμο χρόνου που χρειάστηκαν για να του αποσπάσω μια μπερδεμένη εξιστόρηση των γεγονότων. Αρκεί να πω ότι, για λόγους που παρέμεναν ασαφείς, η σύζυγός του, η Αυτής Εξοχότητα η Δουκέσα, είχε κατέβει στον σταθμό του υπόγειου σιδηροδρόμου της οδού Μπέικερ. Μία από τις κυρίες επί των τιμών της είχε το θάρρος να τη συνοδεύσει. Η άλλη είχε παραμείνει στην είσοδο του σταθμού. Τελικά, η πρώτη κυρία επί των τιμών επέστρεψε τρέχοντας από τις σκάλες, φοβερά αναστατωμένη: πού ήταν η Δουκέσα; Κατέβηκαν τότε και οι δύο να ψάξουν, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Η πανέμορφη αριστοκράτισσα Μπλαν-σφλέρ δελ Κάμπο είχε εξαφανιστεί.

Πολύ ενδιαφέρον. «Η αστυνομία ανέλαβε να ερευνήσει, υποθέτω;»

Εκείνος ανασήκωσε το κεφάλι, οργισμένος και απελπισμένος. «Ναι, έψαξαν, αλλά δε βρήκαν κανένα ίχνος της».

«Θα μπορούσε να έχει βγει από κάποια άλλη έξοδο;»

«Είμαι σίγουρος ότι δεν υπάρχει άλλη έξοδος. Και η σκέψη ότι ίσως να ακολούθησε τις ράγες είναι γελοία».

Πράγματι ήταν, γιατί, αν το έκανε, θα βρισκόταν παρέα με αρουραίους και θα κινδύνευε να τη χτυπήσει κάποιο διερχόμενο τρένο. «Υπάρχει περίπτωση να μπήκε για κάποιο λόγο στο βαγόνι κάποιου τρένου;»

«Κανένα τρένο δεν περνούσε από εκεί την ώρα που εξαφανίστηκε. Και οι δύο κυρίες επί των τιμών είναι κατηγορηματικές όσον αφορά αυτή τη λεπτομέρεια, και το πρόγραμμα του υπόγειου σιδηροδρόμου τις επιβεβαιώνει».

«Αν όμως η Δουκέσα είχε παραμείνει στην αποβάθρα ή είχε ανέβει τις σκάλες, θα την είχαν δει».

«Ακριβώς! Είναι ανεξήγητο. Κοντεύω να τρελαθώ».

«Λάβατε αίτημα για λύτρα;»

«Όχι ακόμα. Αλλά φοβάμαι ότι θα λάβω. Δεν είμαι μόνο εγώ εύπορος, αλλά και ο πατέρας της, ο κόμης... αρκετά πλούσιος... εντούτοις μια τόσο παράξενη απαγωγή είναι αδιανόητη... αδιανόητη! Πώς την πήραν μαζί τους; Χωρίς να τους δουν; Και μάλιστα όταν κανείς δε θα φανταζόταν ότι θα κατέβαινε σε ένα τέτοιο μέρος, αφού πήγε εκεί εξαιτίας ενός καπρίτσιου της στιγμής;»

«Τι καπρίτσιο μπορεί να ήταν αυτό, εξοχότατε;»

«Κανείς δε μου το έχει εξηγήσει ακόμα. Οι κυρίες επί των τιμών της Δουκέσας απλώς πλαντάζουν στο κλάμα όταν τις ρωτάω, και ούτε ο επιθεωρητής της αστυνομίας μπόρεσε να βγάλει άκρη μαζί τους. Όλος ο κόσμος έχει τρελαθεί. Πιστεύω ότι θα τρελαθώ κι εγώ! Πήγα να επισκεφτώ τον κύριο Σέρλοκ Χολμς...»

Πώς κλότσησε τότε η καρδιά μου...

«...αλλά λείπει σε κάποιο γελοίο μέρος στην ύπαιθρο και

αναμένεται να επιστρέψει σήμερα. Πράγματι...» Ο ταραγμένος Δούκε Λουίς Ορλάντο δελ Κάμπο ανέσυρε ένα υπέροχο χρυσό ρολόι από το γιλέκο του και το συμβουλευτηκε. «Μάλλον θα με περιμένει αυτή τη στιγμή. Πρέπει να φύγω». Σηκώθηκε. «Πείτε, σας παρακαλώ, στον δόκτορα Ραγκοστίν...»

«Εξοχότατε, είμαι σίγουρη ότι ο δόκτωρ», τον διέκοψα, διατηρώντας ήρεμη τη φωνή μου, αν και οι σκέψεις μου έτρεχαν, «θα θέλει να μιλήσει με τις κυρίες επί των τιμών της συζύγου σας».

«Και οι δύο είναι αρκετά καταβεβλημένες».

«Λογικό. Ωστόσο, πρέπει να απαντήσουν κάποιες ερωτήσεις, και σίγουρα, αν δεν εμπιστεύτηκαν εσάς ή τον επιθεωρητή της αστυνομίας, δε θα μιλήσουν ελεύθερα σε έναν άγνωστο άντρα».

«Σωστά. Έχετε δίκιο», μουρμούρισε αφηρημένα, με το αγριεμένο βλέμμα του να περιφέρεται ολόγυρα στο δωμάτιο και μετά να καρφώνεται πάνω μου σαν να του ήρθε επιφοίτηση. «Μήπως τότε θα ήταν καλύτερα να τις ανακρίνατε εσείς που είστε γυναίκα; Θα ήσασταν πρόθυμη να το κάνατε;»

«Φυσικά». Απέφυγα να τον συγχαρώ που βρήκε αυτή την έξυπνη λύση, όπως προέβλεπε εξαρχής το σχέδιό μου. «Ποια είναι η διεύθυνσή σας, εξοχότατε;»

ΑΛΛΟ ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΟΛΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΕΡΛΟΚ!

Καθώς η Ενόλα αναζητά την εξαφανισμένη Λαίδη Μπλανσφλέρ δελ Κάμμπο, ανακαλύπτει ότι ο αδελφός της ο Σέρλοκ αναζητά εξίσου επίμονα την ίδια. Χρειάζεται τη βοήθειά της για ν' αποκρυπτογραφήσει ένα μήνυμα από τη χαμένη εδώ και καιρό μητέρα τους. Ο Σέρλοκ, η Ενόλα και ο αδελφός τους, ο Μάικροφτ, καλούνται να λύσουν ένα τριπλό μυστήριο: Τι απέγινε η μητέρα τους; Τι συνέβη στη Λαίδη Μπλανσφλέρ; Και τι σχέση έχουν αυτές οι υποθέσεις με τον Μάικροφτ, ο οποίος κρατά στα χέρια του το μέλλον της Ενόλα;

ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΕΙΡΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ:

Από 12 ετών

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 25154